

ואף על גב שהרי בארנו למעלה, שרפים וחיות ואופנים, בכל מקום שמתחדשים בו רזים, צריך להחזיר אותם השרפים כנגד פנפי הכרובים, והחיות כנגד גוף הכרובים. האופנים כנגד רגלי הכרובים, שהם עגלים. משגלו ישראל, היו מתמעטים פנפי החיות, וכרוב אחד, שהוא העמוד האמצעי, התעלה לאותו המפלא (ומכסה), שנאמר בו (תהלים יח) וירכב על כרוב ויעף.

נשאר כרוב שני, שהיא השכינה בגלות. אשריו מי שמחבר אותם בשפתים שלמות בח"י העולמים, שהוא לשון למודים, כולל שמונה עשרה ברכות התפלה, שבו מתפנסים שרפים וחיות ואופנים, כלם פנפיהם פתוחים כנגדו, וקולו נשמע מתוך העמוד האמצעי ושומעים להם. זהו שכתוב (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם.

באיזה מקום נשמע בקריאת שמע, ובאיזה מקום נפתחו? כשישראל אומרים אדני שפתי תפתח. אדני - השכינה, כשנפתחת לקבל את בעלה, נפתחים שרפים וחיות ואופנים, פנפיהם אליו לקבל אותם לרבונם. זהו שכתוב (שם) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. הרי שאותם הכרובים זכר ונקבה יחד. בתפלת העמידה נאמר בשרפים וחיות ואופנים, (שם) בעמדם תרפינה כנפיהן. בעמדם - ודאי ישראל בתפלת העמידה, באותו הזמן אותם הכרובים ופניהם איש אל אחיו. באותו הזמן התפללות מתקבלות ברצון, שנאמר עליהן תפלות כנגד תמידין. ועוד הרי פרושה בעלי המשנה, שאין עבודה אלא תפלה, ששקולה התפלה פעבודת הפהנים, וכמו הקרבנות שלהם.

ואף על גב דהא אוקימנא לעיל שרפים וחיות ואופנים. בכל אתר דמתחדש ביה רזין צריך לאחזרא לון שרפים לקבל גדפין דכרובים. וחיות לקבל גופא דכרובים. אופנין לקבל רגלין דכרובים דאנון עגולין. משגלו ישראל הו' מתמעטין גדפין דחיון, וכרוב חד דאיהו עמודא דאמצעייתא אסתלק לגבי ההוא מופלא (ומכסה), דאתמר ביה (ש"ב כב יא) וירכב על כרוב ויעף.

אשתאר כרוב תנינא דאיהי שכינתא בגלותא, זפאה איהו מאן דמחבר לון בשפון שלים בח"י עלמין, דאיהו (ישעיה ג ד) לשון למודים, כליל ח"י ברפאן דצלותא, דבה מתפנשין שרפים וחיות ואופנים כלהו גדפיהו פתיחן לקבליה, וקלא דילה אשתמע מגו עמודא דאמצעייתא ושמעין לגביהו, הךא הוא דכתיב (יחזקאל א) ואשמע את קול פנפיהם.

באן אתר אשתמע בקריאת שמע, ובאן אתר אתפתחו, כד ישראל אמרין אדני שפתי תפתח, אדני, שכינתא כד איהי אתפתחת לקבלא לבעלה, מתפתחין שרפים וחיות ואופנים. גדפיהו לגבה לקבלא לון למאריהון. הךא הוא דכתיב (שם) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה. הא אנון כרובים דכר ונוקבא פחדא. בצלותא דעמידה אתמר, בשרפים וחיות ואופנים, (שם) בעמדם תרפינה כנפיהן. בעמדם, ודאי ישראל בצלותא דעמידה, בההוא זמנא אנון כרובים ופניהם איש אל אחיו בההוא זמנא. צלותין מתקבלין ברעוא, דאתמר עליהו תפלות כנגד תמידין, ועוד הא אוקמוה מארי מתניתין דאין עבודה אלא תפלה, דשקולה איהי צלותא פעבודת הפהנים וכקרפניא דילהון.

בזמן שהכרובים, שהם העמוד האמצעי והשכינה, אינם פנים בפנים, אין התפלה מתקבלת, ויוצא סמא"ל, שהוא הפלב, לאכל את הקרבנות שלהם, שהם התפלות, וזהו (ויקרא ט) ותצא אש מלפני ה' ותאכל את הקרבנות שהן תפלות ישראל, ונאמר בהם וימתו, כמו שבני אהרן, ואין מיתה לישראל אלא עניות. ובפנים של הכרובים הללו נאמר (שמות לב) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים.

קמו כלם בעלי המשנה והמלאכים, ואמרו, מי הוא שגלה הסודות הללו? אלא ודאי זהו שנקרא ספר הזוהר, בדרגה שלו, שהוא בדיוקן של רבנו, שנאמר בו (דניאל ד) גדל העץ והתחזק, שלרגליו תהיה בצל חיות השדה, שהן חיות הקדש. ובענפיו ידורו צפרי השמים, שהן הנשמות העליונות. וממנו יזון כל בשר, זה ישראל למטה. ולא עוד, אלא בכבת עינו מאירה השכינה, שבשכילו נאמר (שמות א) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. וזה ב"ת ל"ב, בת כלולה מעשר אמירות ול"ב נתיבות שלה, שהם ל"ב אלהים של מעשה בראשית. שבגלל הל"ב הזה נאמר, הלב רואה הלב שומע. בעין שלו מאיר העמוד האמצעי.

בשרשת צבעי עינו הימנית מאירים שלשה אבות. בשתי כנפי עינו פותחים וסוגרים שני עמודי אמת, ברב העין שאוחז בשתי כנפי העין שלו, זה צדיק. בת דקה קטנה יש מבפנים תחת בת העין העליונה, וזו השכינה הפחתונה. שבת העין העליונה שם חכמה, לב, האם העליונה.

דבזמנא דכרובים, דאנון עמודא דאמצעיתא, ושכינתא לאו אנון אנפין באנפין, צלותא לא מתקבלא, ונפק סמא"ל דאיהו פלבא למיכל קרבנין דילהון, דאנון צלותין, והאי איהו (ויקרא ט כד) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם. ודא אכילה דקרבנין דאנון צלותין דישראל, ואתמר בהון וימתו, פגונא דבני אהרן, ולית מיתא לישראל אלא עניותא, ובאלין אנפין דכרובים אתמר (שמות לג יא) ודבר ה' אל משה פנים אל פנים.

קמו בלהו מארי מתניתין ומלאכין ואמרו מאי ניהו דגלי רזין אליון. אלא ודאי דא איהו דאתקרי ספר הזוהר, בדרגא דילה דאיהו בדיוקנא דמארה, דאתמר ביה (דניאל ד ח) רבה אילנא ותקיה, תחתיה תטלל חיות ברא, דאנון חיות הקדש. ובענפיה ידורן צפרי שמיא, דאנון נשמתין עלאין. ומנה יתזין כל בשרא, דא ישראל לתתא, ולא עוד, אלא בכבת עינוי נהרא שכינתא, דבגינה אתמר (שמות ג) וירא מלאך ה' אליו בלבת אש מתוך הסנה. ודא ב"ת ל"ב בת כלילא מעשר אמירן ול"ב נתיבות דילה. דאנון ל"ב אלהים דעובדא דבראשית. דבגין האי ל"ב אתמר הלב רואה הלב שומע. בעין דילה נהיר עמודא דאמצעיתא.

בתרת גונין דעינה ימינא נהרין תלת אבהן. בתרי גדפי עינא דילה, פתחין וסגרין תרי סמכי קשוט. ברב דעינא דאחיד בתרי גדפי עינא דילה דא צדיק. בת דקיקא זעירא אית מלגאו, תחות בת עינא עלאה ודא שכינתא תתאה. דבת עינא עלאה תמן חכמה לב אמא עלאה. אור (ד קטז ע"א) דנהיר בבת עינא דאיהי י' ועמה אתקרי אור הקדמון,

דא פתור עלאה. ועוד בשבעה גלדי עינא דילה, נהרין נשמתין דרבי שמעון ושית חברוי. ועליהו אתמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות. ואית דפריש לון הכי פי"ד אתון דשמא מפרש. בשבעה גלדי עינא ותלת גוני עינא, נהרין עשר אתון דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והאי איהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, בתרי פרוכי עינא ובתרי עפעפי עינא, נהרין פני אדם דאנון ארבע ואנון יהו"ה. ועליהו אתמר ודמות פניהם פני אדם, דמות תלת חיון אנון דמות אנפי אדם, כל אבר ואבר דילה, אשתכח רשות היחיד, דרחבו ארבע וגבהו עשרה, דאנון ארביסר אתון דשמא מפרש, באברין דילה מקנגן כל נשמתין דששים רבוא דישראל. דששים רבוא דמלאכים פלהו דמתפנשין בהאי חבורא, מקנגנין ביה.

אמרו נשמתין דמתבתא עלאה, ודאי האי איהו דדרגה עמודא דאמצעיתא דעתיד לאתגליא בדרא דמלכא משיחא אתגליא ביה. ורזא דמלא קרא אוכח, (קהלת א ט) מ'ה שיהיה הוא שיהיה. ובה (תהלים לג טו) ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רעיא מהימנא לאתערא לההוא דאתמר ביה (שה"ש ה ב) אני ישנה ולבי ער. וכמה אנון דמיכין ושינתא בעיניהון, דלא פתחין לון לאתעסקא ברזין דאורייתא, דכל רז אור אתקרי, לאנהרא ביה לבת עינא ולאתערא לה ביה לגבי בעלה, דאיהי דמיכא בגלותא בין אנון מארי תורה. דלית חד מניהו דיתער לה בבעלה דאיהו ר"ז אור דנהיר בה בבת עינא. דרז אור איהו בחשבון. דהא אנת הוא דאתמר מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בכת העין. שרז, אור הוא בחשבון.

האור שמאיר בכת העין שהיא י' ועמו נקרא האור הקדמון, זה פתור עליון. ועוד, בשבעה גלדי העין שלו מאירים נשמות רבי שמעון וששת חבריו, ועליהם נאמר (זכריה ד) שבעה ושבעה מוצקות.

ויש מפרש אותם כך בארבע עשרה אותיות של השם המפרש. בשבעה גלדי העין ושלושת צבעי העין מאירות עשר אותיות שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ונהו (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם. בשני פרוכי העין ובשני עפעפי העין מאירים פני אדם, שהם ד', והם יהו"ה, ועליהם נאמר ודמות פניהם פני אדם. דמות שלש החיות הם דמות פני אדם, כל איבר ואיבר שלו, נמצאת רשות היחיד, שרחבו ארבעה וגבהו עשרה, שהן ארבע עשרה אותיות השם המפרש. באיברים שלו מקנגות כל נשמותיהם של ששים רבוא של ישראל. שששים רבוא של מלאכים כלם שמתפנסים בחבור הזה מקנגנים בו.

אמרו הנשמות של הישיבה העליונה: ודאי זה הוא שדרגתו העמוד האמצעי, שעתיד להגלות בדור שהמלך המשיח מתגלה בו. וסוד הדבר הכתוב מוכיח, מיה שיהיה הוא שיהיה. ובה ממכו"ן שבת"ו השגי"ח אל כל יושבי הארץ.

קום רועה הנאמן להתעורר לאותו שנאמר בו אני ישנה ולבי ער. וכמה הם ישנים וישנה בעיניהם, שלא פותחים אותם להתעסק בסודות של התורה, שכל רז נקרא אור, להאיר בו לבת העין ולעורר אותה בו אל בעלה, שהיא ישנה בגלות בין אותם בעלי תורה, שאין אחד מהם שיעורר אותה לבעלה, שהוא ר"ז, האור שמאיר בה בכת העין. שרז, אור הוא בחשבון.